

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ GERHARD REISCHL ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΤΗΝ 1η ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1983¹

*Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,*

Αντικείμενο της παρούσας υποθέσεως είναι απόφαση επιβολής προστίμου, η οποία ελήφθη στα πλαίσια της αποφάσεως 1831/81 περί καθορισμού ποσοστώσεων της παραγωγής χάλυβα (ΕΕ L 180 της 1. 7. 1981, σ. 1), λόγω υπερβάσεως των ποσοστώσεων που είχαν καθοριστεί για το τρίτο τρίμηνο του 1981 για τα προϊόντα των κατηγοριών V και VI.

Όσον αφορά το ιστορικό της διαφοράς, πρέπει καταρχάς να παρατηρήσω τα ακόλουθα.

Κατά τα τέλη Νοεμβρίου 1980, η προσφεύγουσα ανακοίνωσε στην Επιτροπή ότι στις αρχές Σεπτεμβρίου 1980 απεδέχθη παραγγελία της Λιδύης για την παράδοση περίπου 22 000 τόνων ράβδων οπλισμού σκυροδέματος κυκλικής διατομής, από τους οποίους έμενε να παραδοθούν κατά το τέταρτο τρίμηνο του 1980 ακόμη 14 000 τόνοι περίπου· κατόπιν αυτού, η προσφεύγουσα ζήτησε, σύμφωνα με το άρθρο 14 της αποφάσεως 2794/80 (ΕΕ ειδ. έκδ. 13/010, σ. 50), την αύξηση των ποσοστώσεων παραγωγής που της είχαν καθοριστεί για το τέταρτο τρίμηνο του 1980. Η Επιτροπή έκανε δεκτό το αίτημα αυτό στις 23 Δεκεμβρίου 1980 — αφού ήδη στις 15 Δεκεμβρίου 1980 είχε τροποποιήσει τις ποσοστώσεις της προσφεύγουσας για το τέταρτο τρίμηνο του 1980 όσον αφορά τα προϊόντα της κατηγορίας VI καθώς και τον ακατέργαστο χάλυβα — και, λαμβάνοντας υπόψη την προερχόμενη από τρίτη χώρα σημαντική παραγγελία, προέδρξε όχι μόνο σε αναπροσαρμογή της ποσοστώσεως ακατέργαστου χάλυβα, αλλά αύξησε και την ποσόστωση παραγωγής για τα προϊόντα της κατηγορίας IV από 19 826 σε 24 000 τόνους, δηλαδή στο επίπεδο της παραγωγής αναφοράς. Φαίνεται εξάλλου — δεν γνωρίζουμε σχετικές λεπτομέρειες — ότι κατά τη διάρκεια της ισχύος της αποφάσεως 2794/80 πραγματοποιήθηκε, κατ'εφαρμογή του

άρθρου 4, περίπτωση 5, της εν λόγω αποφάσεως, αναπροσαρμογή της παραγωγής αναφοράς της προσφεύγουσας.

Στις 6 Απριλίου 1981, η προσφεύγουσα απεδέχθη περαιτέρω παραγγελία 30 000 τόνων ράβδων οπλισμού σκυροδέματος κυκλικής διατομής από τη Λιδύη, που έπρεπε να παραδοθούν κατά την περίοδο Μαΐου-Σεπτεμβρίου 1981. Η προσφεύγουσα ενημέρωσε σχετικά την Επιτροπή με έγγραφο της 14ης Ιουλίου 1981, με το οποίο ζήτησε νέα αναπροσαρμογή της ποσοστώσεως παραγωγής της σύμφωνα με το άρθρο 14 της αποφάσεως 2794/80, καθώς και την εφαρμογή του άρθρου 4, περίπτωση 5, της αποφάσεως 2794/80 επίσης για το τρίτο τρίμηνο του 1981.

Λίγο αργότερα, στις 4 Αυγούστου 1981, η Επιτροπή ανακοίνωσε στην προσφεύγουσα ότι η ποσόστωση παραγωγής της όσον αφορά τα προϊόντα των κατηγοριών V και VI ανερχόταν σε 17 974 τόνους για το τρίτο τρίμηνο του 1981, από τους οποίους 10 790 τόνοι μπορούσαν να διατεθούν στην κοινωτική αγορά. Λίγες μέρες αργότερα, στις 7 Αυγούστου 1981, η Επιτροπή έδωσε αρνητική απάντηση στο αίτημα που υπέβαλε η προσφεύγουσα με έγγραφο της 14ης Ιουλίου 1981. Με την εν λόγω απάντηση η Επιτροπή διευκρίνιζε ότι, λαμβάνοντας υπόψη τις ειδικές συνθήκες στις οποίες δρiscόταν η προσφεύγουσα, είχε ήδη προβεί κατά τη διάρκεια της ισχύος της αποφάσεως 2794/80 σε αναπροσαρμογή της παραγωγής αναφοράς της, αυτές δε οι ειδικές συνθήκες είχαν επίσης ληφθεί υπόψη, σύμφωνα με το άρθρο 7, περίπτωση α, της αποφάσεως 1831/81, κατά τον υπολογισμό της παραγωγής αναφοράς δάσει του νέου συστήματος ποσοστώσεων.

Η προσφεύγουσα αλευθύνθηκε σχετικά στην Επιτροπή εκ νέου στις 2 Σεπτεμβρίου 1981. Ανέφερε ότι σε εκτέλεση της ανωτέρω παραγγελίας, είχε ήδη προβεί κατά την περίοδο Μαΐου-Αυγούστου 1981 στην παράδοση 15 950 τόνων· οι υπόλοιπες ποσό-

1 — Μετάφραση από τα γερμανικά.

ητες όμως — δηλαδή 7 000 τόνοι περίπου κατά το Σεπτέμβριο και Οκτώβριο 1981 — δεν ήταν δυνατό να παραδοθούν στα πλαίσια της καθορισθείσας ποσοστώσεως παραγωγής της και για το λόγο αυτό η προσφεύγουσα επέμενε να εγκριθεί η αύξηση της εν λόγω ποσοστώσεως. Με έγγραφο της 16ης Σεπτεμβρίου 1981, η προσφεύγουσα επικαλέστηκε ρητά το άρθρο 14 της αποφάσεως 1831/81, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 1832/81 (ΕΕ L 184 της 4. 7. 1981, σ. 1), επεσήμανε δε ότι σε περίπτωση μη αυξήσεως της ποσοστώσεως θα ήταν αναγκασμένη να διακόψει την παραγωγή. Με περαιτέρω έγγραφο της 17ης Νοεμβρίου 1981, η προσφεύγουσα παρέθεσε λεπτομέρειες όσον αφορά την κατανομή των παραδόσεων προς τη Λιθύη — 1 840 τόνοι το Μάιο 1981, 5 850 τόνοι τον Ιούνιο 1981 και 12 500 τόνοι το τρίτο τρίμηνο του 1981. Ανέφερε ακόμη ότι λόγω της καθυστερημένης κοινοποιήσεως της αρνητικής απαντήσεως της Επιτροπής, ήταν αναγκασμένη να εγκαταλείψει την προδλεφθείσα για τον Οκτώβριο 1981 παράδοση της υπόλοιπης ποσότητας 5 600 τόνων, πρόεβαλε δε ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη ότι ήδη κατά το παρελθόν η προσφεύγουσα είχε μειώσει σημαντικά την παραγωγή της. Τέλος, με έγγραφο της 14ης Δεκεμβρίου 1981, η προσφεύγουσα παρατήρησε ακόμη ότι ο λίδυσος πελάτης της απαιτούσε αποκατάσταση της ζημίας δεδομένου ότι η Επιτροπή είχε καταστήσει αδύνατη την πλήρη εκτέλεση της παραγγελίας, και συνεπώς η προσφεύγουσα δεν μπορούσε πλέον να υπολογίζει σε παρόμοια παραγγελία για το επόμενο τρίμηνο.

Εφόσον οι ποσοστώσεις παραγωγής της προσφεύγουσας που είχαν καθοριστεί για το τρίτο τρίμηνο του 1981 δεν αναπροσαρμόστηκαν και η προσφεύγουσα υπερέδη πράγματι κατά 4 999 τόνους τις ποσοστώσεις παραγωγής της για τα προϊόντα των κατηγοριών V και VI, η Επιτροπή, με έγγραφο της 25ης Φεβρουαρίου 1982, κίνησε εναντίον της τη διαδικασία επιβολής κυρώσεων.

Στα πλαίσια της διαδικασίας αυτής, η προσφεύγουσα διατύπωσε τις πρώτες πα-

ρατηρήσεις της στις 4 Μαρτίου 1982. Παρατήρησε ότι κατά το τρίτο τρίμηνο του 1981 εξήγαγε στη Λιθύη περίπου 70 % της παραγωγής που της είχε καθοριστεί και, συνεπώς, το τμήμα της παραγωγής που η Επιτροπή θεωρούσε ως ανεπίτρεπτη υπέρβαση της ποσοστώσεως διατέθηκε καθ' ολοκληρία στις αγορές τρίτων χωρών. Κατά τη διάρκεια ακροάσεως που πραγματοποιήθηκε στις 28 Μαΐου 1982, η προσφεύγουσα ετόνισε ότι η ανωτέρω παραγγελία εξαγωγής της επέτρεψε να επιζήσει, διότι ήδη πριν από την εισαγωγή του συστήματος ποσοστώσεων χρησιμοποιούσε τις παραγωγικές της δυνατότητες μόνο κατά 50 % περίπου, οι δε ποσοστώσεις παραγωγής δεν της επέτρεπαν να χρησιμοποιεί παρά το 20 % των δυνατοτήτων της. Πρόεβαλε επιπλέον ότι θα στοιχίζε πολύ ακριβά να προμηθευτεί αλλού τα αναγκαία προϊόντα για την εκτέλεση της παραγγελίας εξαγωγής, διότι αυτό θα συνεπαγόταν υπέρβαση των τιμών διαθέσεως των προϊόντων της σε νέα αγορά. Ανέφερε εξάλλου ότι δεν εξέτασε τη δυνατότητα να αγοράσει επιπλέον ποσοστώσεις διότι δεν θεωρούσε σοβαρή τέτοια αγορά και διότι αυτό θα συνεπαγόταν επίσης υπέρβαση των τιμών στις οποίες διαθέτει τα προϊόντα της σε νέα αγορά.

Κατόπιν αυτών, επιβλήθηκε στις 24 Νοεμβρίου 1982, δυνάμει του άρθρου 12 της αποφάσεως 1831/81, το πρόστιμο που ανέφερα στην αρχή. Η Επιτροπή εκθέτει στη σχετική απόφαση ότι απέρριψε την αίτηση αναπροσαρμογής που υπέβαλε η προσφεύγουσα ενόψει των παραδόσεων στη Λιθύη διότι οι λόγοι που επικαλέστηκε η προσφεύγουσα προς υποστήριξη της αιτήσεώς της είχαν ήδη ληφθεί υπόψη κατά τον καθορισμό των ποσοστώσεων για το τρίτο τρίμηνο του 1981 και συνεπώς δεν μπορούσε να προβληθεί καμία περαιτέρω αξίωση αναπροσαρμογής. Επιπλέον, δεδομένου ότι σημειώθηκε ανεπίτρεπτη υπέρβαση της παραγωγής, ύψους 4 999 τόνων, για τα προϊόντα των κατηγοριών V και VI, επιβλήθηκε πρόστιμο 374 925 ECU

(502 601 959 ιταλικών λιρών) με δάση υπολογισμού 75 ECU ανά τόνο υπερβάσεως, πληρωτέο εντός δύο μηνών από την επίδοση της αποφάσεως. Το ποσό προσαυξάνεται κατά 1 % ανά μήνα υπερημερίας πληρωμής.

Η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή κατά της ανωτέρω αποφάσεως στις 31 Δεκεμβρίου 1982 ζητώντας την ακύρωση της αποφάσεως, επικουρικά δε τη μείωση του προστίμου ή την αναβολή της καταβολής.

Η προσφεύγουσα υπέβαλε επιπλέον, με χωριστό δικόγραφο, αίτηση αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως. Επί της αιτήσεως αυτής εκδόθηκε στις 20 Απριλίου 1983 διάταξη περί αναστολής εκτελέσεως του άρθρου 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως, υπό τον όρο ότι η προσφεύγουσα θα συστήσει τραπεζική εγγύηση για την καταβολή του επιδληθέντος προστίμου και των τόκων υπερημερίας. Επί της υποθέσεως αυτής παρατηρώ τα ακόλουθα:

1. Από τη νομική εξέταση των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας συνάγεται ότι αυτά αναφέρονται κατά μέγα μέρος στην κανονικότητα της αποφάσεως περί καθορισμού των ποσοστώσεων παραγωγής της, εφόσον προβάλλεται ότι η Επιτροπή παρέλειψε να αναπροσαρμόσει την ποσόστωση της προσφεύγουσας κατά τρόπο ώστε να καλύπτει την πραγματική παραγωγή της κατά το τρίμηνο που ενδιαφέρει εν προκειμένω. Στο πλαίσιο αυτό εντάσσεται και η προβολή αντιρρήσεων λόγω της μη εφαρμογής του άρθρου 14 της αποφάσεως 2794/80 και του άρθρου 14 της αποφάσεως 1831/81. Η εφαρμογή των εν λόγω άρθρων ήταν αναγκαία, κατά την άποψη της προσφεύγουσας, λόγω των εξαιρετικών δυσχερειών που της προκάλεσε ο καθορισμός των ποσοστώσεων της και λαμβανομένου υπόψη ότι η επιδείνωση της κρίσεως στην αγορά χάλυδα θα έπρεπε να αποτελέσει έναυσμα για την προώθηση των εξαγωγών. Αυτό ισχύει επίσης όσον αφορά την άποψη της προσφεύγουσας ότι, σύμφωνα με το

άρθρο 4, περίπτωση 5, της αποφάσεως 2794/80, η Επιτροπή οφείλει να λάβει υπόψη το γεγονός ότι η προσφεύγουσα, που μέχρι το 1974 εκμεταλλευόταν μόνον ένα μικρό πεπαλαιωμένο ελασματοουργείο το οποίο εγκατέλειψε το 1975 και αντικατέστησε με νέα εγκατάσταση με μεγαλύτερη παραγωγική ικανότητα, ακολουθώντας τις συστάσεις περί μείωσης της παραγωγής κατά την περίοδο αναφοράς που καθόριζε η απόφαση 2794/80, προέβη σε σημαντική μείωση της παραγωγής.

Τα επιχειρήματα όμως αυτά δεν μπορούν να προβληθούν όταν πρόκειται για την επιβολή προστίμου· διότι, έστω και αν, σύμφωνα με το άρθρο 36 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, είναι δυνατή σε τέτοια περίπτωση η προβολή της ενστάσεως του παρανόμου της αποφάσεως της οποίας η παράβαση τιμωρείται με πρόστιμο, είναι επίσης σαφές, σύμφωνα με τη νομολογία, ότι αυτό δεν ισχύει όσον αφορά *ατομικές* αποφάσεις, οι οποίες δεν προσβλήθηκαν εμπρόθεσμα. Παραπέμνω σχετικά στην απόφαση επί της υποθέσεως 36/64¹ καθώς και στην πρόσφατα εκδοθείσα απόφαση επί της υποθέσεως 265/82².

Πρέπει να υπομνησθεί σχετικά ότι η προσφεύγουσα είχε ζητήσει αύξηση της ποσοστώσεως παραγωγής της ήδη στις 14 Ιουλίου 1981, επικαλούμενη μάλιστα τόσο το άρθρο 14 όσο και το άρθρο 4, περίπτωση 5, της αποφάσεως 2794/80. Επιπλέον, προβάλλοντας την παραγγελία εξαγωγής που είχε δεχθεί, ανανέωσε στις 2 Σεπτεμβρίου 1981 το αίτημα αναπροσαρμογής των ποσοστώσεων και στις 16 Σεπτεμβρίου 1981 επικαλέστηκε προς το σκοπό αυτό επίσης το άρθρο 14 της αποφάσεως 1831/81. Ήδη στις 7 Αυγούστου 1981 η

1 — Απόφαση της 2. 6. 1965 στην υπόθεση 36/64, *Société rhénane d'exploitation et de manutention «Sorema»* κατά Ανωτάτης Αρχής της ΕΚΑΧ, Slg. 1965, σ. 447.

2 — Απόφαση της 19. 10. 1983 στην υπόθεση 265/82, *Union sidérurgique du Nord et de l'Est de la France «Usinor»* κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, Slg. 1983, σ. 3105.

Επιτροπή έδωσε αρνητική απάντηση στο ανωτέρω αίτημα, φαίνεται δε ότι στις 29 Οκτωβρίου 1981 απηύθυνε εκ νέου στην προσφεύγουσα απορριπτική απόφαση, συνέπεια της οποίας ήταν να εγκαταλείψει η προσφεύγουσα την εκτέλεση του υπόλοιπου τμήματος της παραγγελίας. Τα συμβάντα αυτά θα έπρεπε να ωθήσουν την προσφεύγουσα να φέρει ενώπιον του Δικαστηρίου το ζήτημα της αναπροσαρμογής της ποσοστώσεώς της. Θα ήταν τότε δυνατό να εξεταστεί επίσης αν μπορεί να θεωρηθεί επαρκές το γεγονός ότι οι αναπροσαρμογές των ποσοστώσεων σύμφωνα με την απόφαση 2794/80 ελήφθησαν υπόψη κατά τον καθορισμό της παραγωγής αναφοράς σύμφωνα με το άρθρο 7, περίπτωση α, της αποφάσεως 1831/81, συγχρόνως δε θα ήταν δυνατό να εξεταστεί το ζήτημα αν είναι επικριτέο το γεγονός ότι η ρήτρα αναπροσαρμογής του άρθρου 14 της αποφάσεως 1831/81, όπως διατυπώθηκε με την απόφαση 1832/81, υπέκειτο σε πολύ περιοριστικές προϋποθέσεις στις οποίες δεν μπορούσε να ανταποκριθεί η προσφεύγουσα, δεδομένου ότι η συνολική της παραγωγή αναφοράς για τα προϊόντα των κατηγοριών V και VI υπερέβαινε ετησίως τους 60 000 τόνους. Τώρα αντιθέτως δεν είναι δέδαια δυνατό να εξεταστεί πλέον αν ορθά ή εσφαλμένα η Επιτροπή αρνήθηκε να προβεί στην αναπροσαρμογή της ποσοστώσεως της προσφεύγουσας και συνεπώς πρέπει να μη ληφθούν υπόψη όλα τα επιχειρήματα που αναφέρονται κατ' ουσία στο ζήτημα της νομιμότητας του καθορισμού της ποσοστώσεως, η υπέρβαση της οποίας προσάπτεται στην προσφεύγουσα.

Θα ήθελα όμως να προσθέσω ακόμη στο πλαίσιο αυτό ότι ο κύριος λόγος τον οποίο επικαλείται η προσφεύγουσα για να δικαιολογήσει το αίτημά της είναι η παραγγελία της Λιθύης, την οποία απεδέχθη η προσφεύγουσα στις αρχές Απριλίου του 1981 και που έπρεπε κατά τα φαινόμενα να εκτελεστεί μέχρι τον Οκτώβριο του 1981. Είναι δυνατό να υποτεθεί ότι με κατάλληλο προγραμματισμό, ένα μεγάλο μέρος της παραγγελίας θα μπορούσε ήδη

να παραδοθεί κατά το δεύτερο τρίμηνο του 1981. Θα ήταν λοιπόν λογικό, λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων, να υποβληθεί αίτηση αυξήσεως των ποσοστώσεων για το δεύτερο τρίμηνο του 1981, όπως συνέβη ήδη για το τέλος του 1980, δάσει της αποφάσεως 2794/80 που ίσχυε ακόμη, και δύσκολα μπορεί να υποτεθεί ότι η αίτηση αυτή δεν θα γινόταν δεκτή. Δίκαια μπορούμε να διερωτηθούμε γιατί η προσφεύγουσα δεν εκμεταλλεύτηκε τη δυνατότητα αυτή, έχω δε την εντύπωση ότι κατά την εκτέλεση της παραγγελίας εξαγωγής, από την οποία προήλθαν οι δυσχέρειές της, δεν επέδειξε τη δέουσα περίσκεψη· δεν είναι λοιπόν απαλλαγμένη κάθε ευθύνης όσον αφορά την υπέρβαση των ποσοστώσεων κατά το τρίτο τρίμηνο του 1981.

2. Τα λοιπά επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα προς υποστήριξη των αιτημάτων της μπορούν να καταταγούν κατά την άποψή μου μόνο στις κατηγορίες «ευθύνη» και «δαρύτητα της παραδόσεως»· η προσφεύγουσα παρέλειψε δυστυχώς να προβεί η ίδια στο χαρακτηρισμό τους. Ας μου επιτραπεί όμως να πω αμέσως ότι ούτε τα επιχειρήματα αυτά δικαιολογούν την ακύρωση ή την τροποποίηση υπέρ της προσφεύγουσας της αποφάσεως της Επιτροπής περί επιβολής προστίμου.

α) Υποστηρίχθηκε λοιπόν ότι, αποδεχόμενη την παραγγελία εξαγωγής στην οποία κυρίως βασίζει την επιχειρηματολογία της, η προσφεύγουσα ενήργησε σύμφωνα με τη διαπίστωση στην οποία προέβη η Επιτροπή με την απόφαση της 23ης Δεκεμβρίου 1980, ότι δηλαδή είναι προς το συμφέρον της κοινοτικής σιδηρουργίας η διατήρηση αυτών των εξαγωγικών ρευμάτων. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει επίσης — αναφερόμενη στο γεγονός ότι απεδέχθη την παραγγελία τον Απρίλιο του 1981, έπρεπε όμως να προβεί στην εκτέλεση του μεγαλύτερου τμήματός της μετά τη λήξη της ισχύος της αποφάσεως 2794/80 — ότι δεν μπορούσε να προβλέψει ακόμη αν θα παραιτινόταν

το σύστημα των ποσοστώσεων και πώς θα διαμορφωνόταν αυτό μετά την ενδεχόμενη παράτασή του. Η προσφεύγουσα προβάλλει επιπλέον ότι όταν της ανακοινώθηκε η ποσόστωση για το τρίτο τρίμηνο του 1981 και όταν έλαβε γνώση της περιοριστικής στάσεως της Επιτροπής όσον αφορά τις εξαγωγές, είχε ήδη εξαντλήσει το 70 % της ποσοστώσεως παραγωγής της σε παραδόσεις στη Λιθύη· για να εξυπηρετηθεί όμως την πελατεία της στην εγχώρια αγορά, δεν μπόρεσε να διαθέσει και το υπόλοιπο της ποσοστώσεως προς το σκοπό αυτό· ούτε μπορούσε να διανοηθεί να αγοράσει επιπλέον ποσοστώσεις — λόγω των εξόδων που αυτό συνεπαγόταν — για να ικανοποιήσει όλες τις ανάγκες της πελατείας της.

Σχετικά με τα ανωτέρω πρέπει να λεχθεί ότι είναι σαφώς αβάσιμη η αιτίαση ότι η Επιτροπή ανακοίνωσε καθυστερημένα την ποσόστωση για το τρίτο τρίμηνο του 1981 και έτσι συνέβαλε σημαντικά στην επιδείνωση της δυσχερούς θέσεως την οποία επικαλείται η προσφεύγουσα. Ορθά παρατήρησε η Επιτροπή ότι ήδη με τη δημοσίευση της αποφάσεως 1832/81 — αρχές Ιουλίου 1981 — οι ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις έλαβαν γνώση των ουσιαδών στοιχείων του νέου συστήματος και συνεπώς μπορούσαν ευχερώς να σχηματίσουν ιδέα σχετικά με το μέγεθος των ποσοστώσεων παραγωγής, όπως είχαν επίσης τη δυνατότητα να λάβουν ακριβείς πληροφορίες σχετικά με την επιτρεπόμενη παραγωγή επικοινωνώντας εγκαίρως μέσω τηλεφώνου με την Επιτροπή. Επιπλέον, φαίνεται επίσης ανακριβές ότι η προσφεύγουσα, κατά το χρονικό σημείο κατά το οποίο πληροφορήθηκε τις ποσοστώσεις που της είχαν καθοριστεί, δηλαδή αρχές Αυγούστου 1981, είχε ήδη αποστείλει στη Λιθύη 12 500 τόνους ράβδων οπλισμού σκυροδέματος κυκλικής διατομής και έτσι είχε εξαντλήσει το 70 % της ποσοστώσεως παραγωγής της. Πράγματι, από τα στοιχεία που παραθέτει επί άλλου σημείου η ίδια η προσφεύγουσα είναι δυνατό να συναχθεί ότι αυτή, μετά τις παραδόσεις συνολικού ύψους 7 690 τόνων κατά τους μήνες Μάιο και Ιούνιο, απέστειλε στη Λιθύη καθ' όλη τη διάρκεια του τρίτου τριμήνου 12 500

τόνους από την παραγωγή της, αν δε προς τα ανωτέρω αντιπαρατεθεί η δήλωση στην οποία προέβη η προσφεύγουσα στις 2 Σεπτεμβρίου 1981, ότι από το Μάιο μέχρι τον Αύγουστο του 1981 εξήχθησαν συνολικά 15 950 τόνοι, απομένει μόνο το συμπέρασμα ότι στις αρχές του Αυγούστου — δηλαδή κατά το χρονικό σημείο της ανακοινώσεως των ποσοστώσεων — είχαν ήδη διατεθεί προς εξαγωγή κατ' ανώτατο όριο 8 200 τόνοι περίπου από την παραγωγή της προσφεύγουσας.

Εκτός αυτών, πρέπει να διερωτηθούμε περαιτέρω αν δεν συνιστά επίσης αμέλεια το γεγονός ότι το μεγαλύτερο μέρος της επίμαχης παραγγελίας εξαγωγής δεν εκτελέστηκε ήδη κατά το *δεύτερο* τρίμηνο του 1981, πράγμα που θα είχε δελτιώσει κάπως την κατάσταση της προσφεύγουσας κατά τους επόμενους μήνες. Όμως, και αν ακόμη έπρεπε να αποκλειστεί η υπόθεση αυτή διότι η παραγγελία εξαγωγής προέδλεπε ότι το μεγαλύτερο μέρος των παραδόσεων θα πραγματοποιούνταν κατά την περίοδο μετά τη λήξη της ισχύος της αποφάσεως 2794/80, παραμένει εν πάση περιπτώσει η διαπίστωση ότι η αντίληψη της προσφεύγουσας ότι θα μπορούσε ευχερώς να αντιμετωπίσει την κατάσταση μαρτυρεί ασυγχώρητη ελαφρότητα. Ενόψει της κρίσεως που επιδεινώνεται συνεχώς, η προσφεύγουσα δεν μπορούσε δέδαινα να εκκινήσει από την υπόθεση ότι από τον Ιούλιο του 1981 θα καταργούνταν το σύστημα ποσοστώσεων της παραγωγής. Επίσης, δεδομένου ότι της είχε ήδη χορηγηθεί σημαντική αύξηση της ποσοστώσεως παραγωγής της ενόψει εξαγωγών ύψους 14 000 τόνων κατά το τέταρτο τρίμηνο του 1980, δύσκολα μπορούσε να υποθέσει ότι στα πλαίσια του νέου συστήματος ποσοστώσεων που θα εισαγόταν για την αντιμετώπιση σοβαρότερης κρίσεως, θα επιτύγχανε περαιτέρω αύξηση της ποσοστώσεως παραγωγής της σε βαθμό που θα της επέτρεπε οπωσδήποτε να πραγματοποιήσει κατά το τρίτο τρίμηνο του 1981 εξαγωγές ύψους 17 000 τόνων. Για το βάσιμο τέτοιας υποθέσεως δεν επαρκεί εν πάση περιπτώσει η ήδη αναφερθείσα παρατήρηση που περι-

λαμβάνεται στο έγγραφο της Επιτροπής της 23ης Δεκεμβρίου 1980, ότι είναι προς το συμφέρον της κοινοτικής σιδηρουργίας διατήρηση τέτοιων εξαγωγικών ρευμάτων.

Τέλος, έχω την άποψη ότι δεν είναι επίσης επαρκώς αποδεδειγμένο ότι, στη δυσχερή θέση στην οποία περιήλθε η προσφεύγουσα λόγω της απερίσκεπτης αποδοχής σημαντικής παραγγελίας εξαγωγής στις αρχές του 1981, απέμενε ως μόνη διεξόδος η υπέρβαση των ποσοστώσεων και ότι ήταν εντελώς αδύνατο να απαιτηθεί από αυτή να προβεί στην αγορά προσθέτων ποσοστώσεων. Κατά τη διοικητική διαδικασία, η προσφεύγουσα ανέφερε σχετικά μόνον ότι το εμπόριο ποσοστώσεων στερείται σοβαρότητας, αργότερα δε προέβαλε ότι σε περίπτωση αγοράς προσθέτων ποσοστώσεων θα υφίστατο ζημία, διότι η τιμή των εξαγομένων προϊόντων ήταν κατώτερη από την τιμή των προϊόντων που διατίθενται στην κοινοτική αγορά. Το επιχείρημα αυτό θα ήταν πράγματι πειστικό μόνον αν η προσφεύγουσα έπρεπε να προβεί στην αγορά προσθέτων ποσοστώσεων για να καλύψει αποκλειστικά τις εξαγωγές της. Τα πράγματα όμως δεν έχουν έτσι, δεδομένου ότι στη συνολική παραγωγή της προσφεύγουσας κατά το τρίτο τρίμηνο του 1981, ύψους 22 973 τόνων, συμπεριλαμβανομένης και της ανεπίτρεπτης καθ' υπέρβαση παραγωγής, αντιπαρατίθενται εξαγωγές ύψους μόνο 12 500 τόνων¹ είναι κατά συνέπεια δυνατό να συναχθεί το συμπέρασμα ότι σημαντικό τμήμα της καθ' υπέρβαση των ποσοστώσεων παραγωγής της προσφεύγουσας διατέθηκε εν πάση περιπτώσει για τον εφοδιασμό παραδοσιακών πελατών εντός της Κοινής Αγοράς, στην περίπτωση δε αυτή δεν συνεπαγόταν κατ' ανάγκη ζημία η αγορά προσθέτων ποσοστώσεων.

Βάσει όλων των ανωτέρω στοιχείων, δεν είναι πράγματι δυνατό να διανοηθούμε ότι η προσφεύγουσα είναι απαλλαγμένη κάθε ευθύνης και ότι η υπέρβαση των ποσοστώσεων που της προσάπτεται δικαιολογείται απλώς και μόνο από την ύπαρξη καταστά-

σεως ανάγκης που δεν προσέφερε άλλη δυνατότητα διεξόδου.

6) Η προσφεύγουσα προέβαλε περαιτέρω ότι στην υπέρβαση των ποσοστώσεων κατά 4 999 τόνους αντιπαρατίθενται παραδόσεις σε τρίτες χώρες συνολικού ύψους 26 340 τόνων, στις οποίες συνυπολογίζει προφανώς όλες τις παραδόσεις που πραγματοποιήθηκαν από το Μάιο μέχρι τον Οκτώβριο του 1981 βάσει της εν λόγω παραγγελίας εξαγωγής.

Αν με τα ανωτέρω η προσφεύγουσα εννοεί ότι η υπέρβαση των ποσοστώσεων οφείλεται στις εξαγωγές, είναι δυνατό να παρατηρηθεί απλώς και μόνο ότι το επιχείρημα αυτό στερείται οποιασδήποτε σημασίας. Διότι στη νομολογία γίνεται από πολλού σαφές ότι δεκτό ότι και οι εξαγωγές υπόκεινται επίσης — και ορθά — στη ρύθμιση των ποσοστώσεων (Βλ. παραδείγματος χάρι την απόφαση στην υπόθεση 244/81¹) και ότι κατά συνέπεια — όσον αφορά την παραγωγική δραστηριότητα — σημασία έχει μόνο η τήρηση των ποσοστώσεων που έχουν καθοριστεί και όχι ο σκοπός για τον οποίο διατίθεται η παραγωγή.

Αν όμως η προσφεύγουσα, αναφερόμενη στο ύψος των εξαγωγών, εννοεί ότι για την εκτίμηση της *δαρύνετας* της παραβάσεως η οποία της προσάπτεται πρέπει να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι εξήχθη περισσότερο από το μισό της πραγματικής παραγωγής της κατά το τρίτο τρίμηνο, πρέπει να ληφθεί σχετικά ότι τέτοιες εκτιμήσεις, έστω και αν δεν μπορεί να αποκλειστεί εντελώς η σημασία τους όσον αφορά τον υπολογισμό του προστίμου, δεν αποτελούν στην προκειμένη περίπτωση λόγο τροποποίησης της αποφάσεως περί επιβολής προστίμου. Πράγματι, σύμφωνα με το άρθρο 12 της αποφάσεως 1831/81, η ανώτερη του 10 % υπέρβαση της ποσοστώσεως — όπως συνέβαινε στην περίπτωση της προσφεύ-

¹ — Απόφαση της 11. 5. 1983 στην υπόθεση 244/81, Klöckner-Werke AG κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, Slg. 1983, σ. 1451.

γους — μπορεί καθαυτή να επισύρει την επιβολή υψηλότερου προστίμου. Εφόσον η Επιτροπή δεν έκανε χρήση της ανωτέρω δυνατότητας και επέβαλε το πρόστιμο που κατά κανόνα επιβάλλεται σύμφωνα με την πρώτη παράγραφο του άρθρου 12 (75 ECU ανά τόνο υπερβάσεως), δεν υπάρχει κανένας απολύτως δάσιμος λόγος να μειωθεί ακόμη μια φορά το επιβληθέν πρόστιμο λαμβανομένης υπόψη της σχέσεως μεταξύ της καθ' υπέρβαση των ποσοστώσεων παραγωγής της προσφεύγουσας και του ύψους των εξαγωγών που αυτή πραγματοποιείσε.

3. Όσον αφορά το επικουρικό αίτημα της προσφεύγουσας να της παραχωρηθεί *αναβολή της καταβολής* του προστίμου, δεν είναι αναγκαίο να εξεταστεί τώρα αν το άρθρο 36 της Συνθήκης ΕΚΑΧ παρέχει

τέτοιες δυνατότητες ή αν αυτές εντάσσονται στα πλαίσια της διαδικασίας εκτελέσεως.

Αρκεί αντίθετα η διαπίστωση ότι, αφενός, η προσφεύγουσα δεν παρέσχε καμία ιδιαίτερη αιτιολογία του αιτήματός αυτού, αφετέρου δε, ότι η Επιτροπή — όπως δήλωσε ήδη και με την ευκαιρία άλλων υποθέσεων — είναι πρόθυμη να παραχωρήσει κατάλληλες διευκολύνσεις στις επιχειρήσεις που αντιμετωπίζουν δυσχέρειες λόγω της καταβολής του προστίμου. Όσον αφορά λοιπόν τις λεπτομέρειες της καταβολής, στην προσφεύγουσα απόκειται να απευθυνθεί με αιτιολογημένη αίτηση στην Επιτροπή· δεν συντρέχει πάντως λόγος να εξεταστεί το ζήτημα αυτό στα πλαίσια της αποφάσεως του Δικαστηρίου που πρόκειται να εκδοθεί επί της αποφάσεως που επιδόθηκε στην προσφεύγουσα.

4. Βάσει όλων των ανωτέρω, μπορώ μόνο να προτείνω στο Δικαστήριο να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη και να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα, συμπεριλαμβανομένων και των εξόδων της διαδικασίας περί αναστολής εκτελέσεως.